

Cestou ze Suchého vrchu zahlédli náhodný motorista postávat nad ránem na krajnici malého chlapce. Dítě bylo podchlazené, v šoku, neschopné vydat ze sebe kloudné slovo. Řidič svezl pětiletého človíčka do polikliniky v nedaleké Červené Vodě. Pod odborným dohledem se kluk po chvíli probíral z předpokládaných právě prožitých okamžiků vypjatého stresu ztracence v neznámých končinách a řekl: „Já tam mám tatínka – nahoře v lese – v našem auťáku!“

dě bylo proto možné zrekonstruovat, vyvozovat pouze z technických, expertizních faktů.

Tahač s návěsem plně naloženým hliníkovými ingoty – zhruba metr, metr deset dlouhými hranoly o stranách deset krát deset centimetrů – se vracel z vnitrozemí. Překonal horské sedlo a směřoval ostrými serpentínami do údolí. Potom mu zbývá poslední pravotočivá zatáčka, vracečka.

Dlouhým pracovním zatížením zmožený řidič na ni buď zapomene, myslí si, že již celý spád s vršku zdolal, nebo mu na vteřin klímbne hlava, na mžik vypne vědomí.

ly a jako plechovku od piva pomuchlaly, zdeformovaly kokpit posádky. Sedícího šoféra smrtelně zasáhly do zátylku.

Tachograf skončil přesné zpravodajství o jízdě v jedenadvacet třicet...

Chlapec se bez viditelnějšího zranění dostal mimo zbytky tahače. Volal na tatú, čekal odpověď. Žadonil o radu, co má dělat. V nepředstavitelném zoufalství pravděpodobně prožil celou noc poblíž tiché hlavy rodiny. A teprve za úsvitu se vydal houštinami k silnici.

Příčinou nehody muselo být katastrofální – vzápětí neodvratné – pochybení muže

Polozimní klímbnutí

Přivolání policejní obvodáci opravdu našli v zarostlém, za plné vegetace zeleném, teď potmavlém šedivém moři mlází, křovisek a náletových stromků utopený nákladní automobil. Zimní čas držel vládu, po sněhu nebyla sice v okolní krajině ani památka, ale teploty se jevily v těch dnech jako značně mrazivé.

Zpráva o nehodě vyburcovala okresní dopravku v pět třicet. Když vyšetřovatelé dorazili na místo neštěstí, hasiči již měli zčásti rozstříhanou kabinu tahače. Vyprostili z ní tělo šoféra kamionu. Měl zlomený – přesněji přeražený – vaz.

Protože mezi dokumenty se ve vozidle našel také řidičův pas a v něm – vedle synka v čerstvém nemocničním ošetření – bylo uvedeno několik dalších dětí, pokračovali záchranáři v trhání zdemolované kabiny. V obavě, že nákladním automobilem mohl cestovat ještě nějaký jiný malý pasažér.

Tato chmurná představa se naštěstí nenaplnila. Podařilo se ovšem demontovat, vylomit z karoserie tachograf. Povolení pohovořit s nezletilým svědkem ošklivého karambolu zdravotníci v následujících týdnech nedali. Co předcházelo tragické neho-

Jisté je, že v oblouku cesty jel, pokračoval pořád přímo rovně. Brzdit začal ve chvíli, kdy tahač vletěl do houští a první větve šlehly po plechovém kabátu kabiny. Na silnici zůstaly brzdné stopy jediné po návěsu od zadních náprav.

Další vteřiny se odehrály v třeskutém sledu. Syna řidič sotva stačil z nezvladatelně se pohybujícího stroje vyhodit, spíš ho strhnul před sedačku pod palubní desku. O tom, že by sám opustil místo za volantem zřejmě – jako kapitán lodi – vůbec neuvažoval.

Stát na brzdě dávno nepřišlo efektní. Nákladák letěl porostem, nakláněl se do strany, mírně si lehal na bok. Drobnější stromky kovovou lavinu trochu přibrzdily, přesto závěrečný čelní náraz do vzrostlého dvojstrumu představoval obrovskou ránu.

Energie uložená v ohromné hmotnosti v nákladním prostoru návěsu sunula přetěžkou masu dál vpřed. Svazky hranolů prošly nezadržitelně přední stranou korby, prorazi-

u řídícího kola. Policejní experti nenašli na vybavení nákladního vozidla žádné technické závady!

Malý spolucestující, který později docházel s maminkou v pokročilém těhotenství k psychologovi, neustále, opakovaně kreslil temné stromy – a chapadla jejich větví ohýbaných větrem...

/ki/

Ilustrační foto Jirí NOVÁK